

tale.

Timeless tales, Boundless Imagination

อลิสท่องแดนมหัศจรรย์

Alice's Adventures in Wonderland

ลูอิส แครร์รอลล์

เขียน

อัจฉรา ประดิษฐ์

แปล

จอห์น เทนเนล

ภาพประกอบ

เธอได้ชะโงกหน้าไปดูหนังสือที่พี่สาวกำลังอ่านอยู่สองสามหน

แต่ไม่เห็นว่ามีรูปภาพหรือมีประโยคสนทนาเลย

“หนังสือจะมีประโยชน์อะไร” อลิสคิด

“ถ้าไม่มีรูปภาพ ไม่มีประโยคสนทนา”

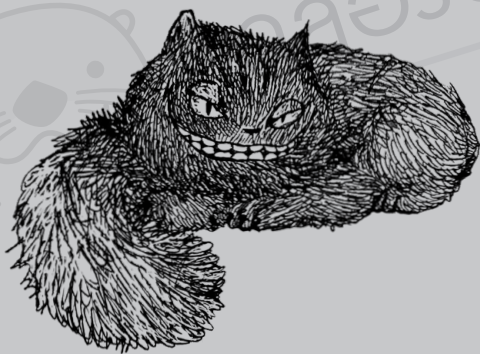
- ลูอิส แครร์รอลล์

การอ่านดีราทุกเล่มที่ฉัน

ALICE'S
ADVENTURES
IN
WONDERLAND

คำนำสำนักพิมพ์

คำนำนี้คงต้องประหลาดหน่อย

เพราะคำนำจะมีประโยชน์อะไร

ถ้ามันไม่ได้ชวนจนเหมือน

ผลงานอมตะแห่งยุคอย่าง

อลิศท่องแดนมหัศจรรย์

ซึ่งอัดแน่นไปด้วย

ความพิลึกพิลั่น

ชวนหัวของดินแดน

มหัศจรรย์แสนงวย

ที่ลูอิส แครวอลล์

เนรมิตขึ้นมา

โลกที่ตรรกะ

กลับตาลปัตร

ทุกอย่างดู

ไร้เหตุและผล

การอ่านงานชิ้นนี้จึง

เป็นเหมือนการถูก *นำวน*

ดูดเข้าไปในดินแดน

ไร้แก่นสาร

ที่ไร้แก่นสาร

เสียจนแก่นของมัน

ของงานชิ้นนี้

ที่จะดูดนักอ่าน

ให้กลับมาอ่าน

งานชิ้นนี้ได้

ไม่รู้เมื่อ

ราวกับ *นำวน*

ที่จะตั้ง

เราเข้าหา

แก่นที่ไม่มัน

หยั่งถึงได้

อย่างไม่รู้ จบ

ยอดเยี่ยม

นี่คือความ

(ซึ่งจะไม่ผิดหวังเช่นกัน)

ที่ดูไร้ความหมายก็ได้

ให้กับโลกจินตนาการ

เพื่อหาความหมาย

หรือจะอ่าน

แน่นอน)

(ซึ่งจะไม่ผิดหวัง

ก็ไม่แปลก

เพื่อความบันเทิง

จะอ่านอลิศ

นักอ่านทุกวัย

ไม่มีวันจบมันเอง

คือความไร้แก่นสาร

สารบัญ

บทที่ 1	ลงโพรงกระต่าย	6
บทที่ 2	แอ่งน้ำตา	16
บทที่ 3	การแข่งขันวิ่งกับเรื่องเล่ายืดยาว	27
บทที่ 4	กระต่ายส่งเจ้าบิลล์ตัวเล็กลงไป	37
บทที่ 5	คำแนะนำของหนอนผีเสื้อ	49
บทที่ 6	หมูกับพริกไทย	64
บทที่ 7	งานเลี้ยงน้ำชาบ้านบอ	77
บทที่ 8	สนามโครเกต์ของราชินี	90

บทที่ 9 เรื่องเล่าของเต่าปาลอม 103

บทที่ 10 ระบายหมูของลีโอสเตอร์ 116

บทที่ 11 ไครขโมยขนมทาร์ต 129

บทที่ 12 คำให้การของอลิส 139

คำอวยพรวันคริสต์มาส (จากเทวดานางฟ้าถึงหนูน้อย) 152

ถึงหนูน้อยทุกคนผู้อ่าน *อลิสท่องแดนมหัศจรรย์* 153

ยามบ่ายคิมหันต์แสงทองเรืองรอง
มีเราทั้งผองพาเรือลำน้อยล่องไป
สองมือสองน้องกุมสองไม้พาย
พาเรือเหตด้วยว่ามีค่อยเคยพาย
อีกมีน้องน้อยคอยกุมฝีพาย
โอ้ว่าเป็นนาย แสร้งจ้วงพาเรือเผลอ
เรือเรลำน้อยจ้อยร่อยว่องไว
เหทิศทางไป ด้วยว่าน้องนางกุมเรือ

โอ้ว่า น้องนางสามตรุณ เหตุไฉนน้ำใจทรุณ!
เรียกร้องบุญคุณอ้างว่าช่วยข้าพายเรือ
ในวันชวนฝนอากาศคลุมเครือ
เจ้าเว้าวอนเพื่อเรียกร้องขอพึ่งนิทาน
ข้านี้อ่อนล้าไร้แรงต้านทาน
สามเสียงประสาน ข้าฤกล้ำค้ำขันขัดใจ
อ่อนล้าโรยแรงเพียงใด
ขอเล่าเรื่องให้สามน้องนางฟังเพลินเพลิน

พริมาราซินีพี่คนใหญ่ตรัสสั่งหันใด
ด้วยเสียงใสใสซึ่งขังอย่างไม่ขัดเขิน
“ข้อแรกห้ามเล่าขาดเกิน”

น้องสองเชขุนดาหยอกเอน “เราไม่เอาเรื่องเหลวไหล”
สองน้องนางนี้ท้วงด้วยห่วงใย
แต่ไม่ทันใจน้องสามชื้อเทอร์ทือา
น้องนุชสุดท้องแย่งข้าพุดทุกครา
ขัดเรื่องของข้าแทบว่าจะทุกนาที่

มิช้ามินานข้าจึงเล่าเรื่องขาน
ตำนานเพื่อฝันแก่สามดรุณดังนี้
เด็กหนึ่งนอนฝันว่าผจญภัยในแดนซึ่งมี
สถิติทั่วทุกที่เก่าใหม่ล้วนความมหัศจรรย์
นกนานา สัตว์ป่าสารพัน เจรจากัน
อย่างไม่เคยดั้นหน้ สนิทสนมเด็กน้อยคนนั้น
สนทนาราวสหายปราศรัยแก่กัน
จนใจเด็กนั้นคิดไปว่าล้วนเป็นจริง

ยามนั้น ข้าสาธยายเล่าเรื่องจวนใกล้
งวดบ่อหัวใจแหล่งความคิดฝันทุกสิ่ง
จึงเฝ้าเหย่น้องด้วยใบหน้ายิ้ม
บอกเสียงนึมนุ่ม “เรามาเปลี่ยนเรื่องคุยกัน”
“คราวหน้าเล่าต่อได้ไหมสัญญา -”
“นี่แหละคราวหน้า!” อย่าเสียงเรารู้เท่าทัน
เสียงเล็กเริงรำลึงโลดเร่กระชั้น
รีบเล่าเร็วพลันเล่าจบวันนี้พียา

เช่นนี้จึงก่อกำเนิดนิทานในแดนมหัศจรรย์
ที่ข้าเสกสรรปั้นทีละตอนซ้ำซ้ำ
เหตุแสนประหลาดฉายแสดงออกมา
ดั่งดุดถ้วนหน้าผู้มาได้ยินได้ฟัง
บัดนี้ข้าแต่งนิทานจบแล้ว
เรือเราจึงแจวเบนหัวกลับเต็มกำลัง
ชาวเรือกลับบ้านว่าเริงใจจ้ง
ยามตะวันส่งลาขอบฟ้าสีทอง

อลิศ! ข้าเล่าเรื่องราวหนูน้อยผู้นี้
จับนางวางที่ด้วยมือบรรจงประคอง
ณ ที่ซึ่งผืนวันเยาว์ตัววัดตระกอง
กอดเกี่ยวทำนองดนตรีลึกลับแห่งความทรงจำ
ประหนึ่งมัลลย์เหี่ยวโรยของนักเดินทาง
ผู้ภิกษาจารแสวงบุญให้หุ่่นให้น่า
ถนอมประคองมัลลย์เจ้ามามิให้ชอกช้ำ
ด้วยว่าเจ้าจำต้องจากแดนดินถิ่นอันแสนไกล

กดลองอ่าน

บทที่ 1

ลพโพรงกระต่าย

อลิศ ชักจะเริ่มเบื้อหน่ยการนั่งอยู่ข้างพี่สาวริมฝั่งแม่น้ำโดยไม่มีอะไรให้ทำ เธอได้ชะโงกหน้าไปดูหนังสือที่พี่สาวกำลังอ่านอยู่ สองสามหน แต่ไม่เห็นว่ามีรูปภาพหรือมีประโยชน์สนทนาเลย “หนังสือจะมีประโยชน์อะไร” อลิศคิด “ถ้าไม่มีรูปภาพ ไม่มีประโยชน์สนทนา”

อลิศจึงคิดซึ่งน้ำหนกอยู่ในใจ (อย่างละเอียดถี่ถ้วนเท่าที่พอจะทำได้ เพราะในวันอากาศร้อนเช่นนี้ทำให้อลิศง่วงนอนมากและรู้สึกหัวตื้อคิดอะไรไม่ค่อยออก) ว่าความสนุกของการได้เล่นร้อยพวงดอกเดซีจะคุ้มค่าไหมกับการที่ต้องลุกขึ้นไปเก็บดอกไม้ก่อน แล้วทันใดนั้น กระต่ายขาวดวงตาสีชมพูตัวหนึ่งก็วิ่งเหยียดผ่านอลิศไป

ไม่มีอะไรแปลกพิสดาร เป็นพิเศษหรอกที่มีกระต่ายวิ่ง และ
 อลิศก็ไม่ได้คิดว่าพิลึกกึกกือตรงไหน เป็นพิเศษ ด้วยที่ได้ยินกระต่าย
 ตัวนั้นพูดกับตัวเองว่า “ตายแล้ว! ตายแล้ว! เราจะต้องไปสายมาก!”
 (แต่เมื่ออลิศมาพิจารณาอีกทีภายหลัง ก็นึกได้ว่าเธอควรรู้สึกประหลาดใจ
 กับเรื่องนี้บ้าง แต่ ณ ตอนนั้นมันดูเป็นเรื่องที่แสนจะปกติธรรมดามาก)
 ทว่าเมื่อกระต่ายตัวนั้น หยิบนาฬิกาพกออกจากกระเป๋าเสื้อกั๊ก จ้องดู
 แล้วรีบร้อนไปต่อ อลิศก็ลุกพรวดพราดขึ้นทันที เพราะเธอก็คิดได้ว่า
 เธอไม่เคยเห็นกระต่ายตัวไหนมีกระเป๋าเสื้อกั๊ก หรือมีนาฬิกาพกให้
 หยิบออกมาจากกระเป๋านั้น แล้วด้วยความอยากรู้อยากเห็นจนยังงี้
 ไว้ไม่ไหว อลิศก็วิ่งข้ามทุ่งโล่กวาดตามันไป โชคดีที่วิ่งไปทันเห็นมัน
 กระโดดลงโพรงกระต่ายกว้างใต้พุ่มไม้พอดี

ชั่วพริบตานั้นอลิศก็กระโดดตามมันลงไปเลย โดยไม่คิดให้ดี
 ก่อนสักนิดว่าเธอจะหาวิธีออกจากโพรงได้อย่างไร

โพรงกระต่ายนั้นลาดตรงไปเหมือนอุโมงค์ชั่วคราวระยะทางหนึ่ง
 แล้วก็หักเลี้ยวต่ำลงอย่างกะทันหัน มันลาดลงฉับพลันจนอลิศไม่ทัน
 มีเวลาคิดจะยั้งตัวไว้ เธอก็ร่วงตกลงสู่สิ่งที่คล้ายคลึงคลาว่า
 เป็นบ่อน้ำอันลึกโข

จะเป็นเพราะว่าบ่อน้ำลึกมากหรือเป็นเพราะอลิศร่วงหล่นอย่าง
 เชื่องช้ามากก็ไม่อาจรู้ได้ เพราะอลิศมีเวลาเหลือเฟือที่จะหันมองดู
 รอบตัวขณะกำลังร่วงตกลงไป ชั่วยังมีเวลาให้คิดสงสัยด้วยว่าต่อไป
 จะเกิดอะไรขึ้น ที่แรกอลิศพยายามเขม้นมองดูข้างล่างให้ชัดว่าตกลง
 ไปจะเจออะไร แต่มันมืดสนิทจนมองอะไรไม่เห็นเลย อลิศจึงไล่สายตา
 สำรวจดูตามผนังบ่อน้ำ ก็สังเกตเห็นว่าอัดแน่นไปด้วยตุ่มใสของและ
 หิ่งห้อยสีส้ม มีแผนที่กับรูปภาพแขวนห่มดัดติดผนังอยู่ตรงโน้นตรงนี้

อิลิสหยิบโถแก้วใบหนึ่งออกมาจากหิ้งชั้นหนึ่งขณะที่ร่วงผ่านไป มันมีฉลากติดไว้ว่า “**แยมผิวส้ม**” แต่อิลิสต้องผิดหวังอย่างแรงเพราะโถใบนั้นว่างเปล่า อิลิสไม่อยากปล่อยโถให้ร่วงลงไป เพราะกลัวมันจะตกลงไปฆ่าใครที่อยู่ข้างล่างตาย จึงรีบเอามันวางไว้บนหิ้งชั้นหนึ่งขณะที่ร่วงผ่าน

“ก็ดี!” อิลิสคิดกับตัวเอง “พอได้ร่วงตกลงมาแบบนี้ ต่อไปถึงเราตกบันไดหัวทิ่มก็จะกลายเป็นเรื่องเล็ก! คนที่บ้านจะต้องคิดว่าเรากล้าหาญมาก! เราจะไม่บ่นเลยสักคำ ต่อให้ร่วงตกจากหลังคาบ้านด้วยเฮ้อ!” (ซึ่งก็น่าจะเป็นเรื่องจริง)

ร่วงลงไป ลงไป ลงไป จะร่วงลงไป *ไม่มี* หยุดเลยหรือ “อยากรู้จริงว่าป่านนี้เราตกลงมากี่ไมล์แล้ว” อิลิสพูดเสียงดัง “เราต้องตกลงมาใกล้ถึงใจกลางโลกแล้วแน่ ไหนคิดก่อน น่าจะตกลงมาได้สักสี่พันไมล์แล้วมั้ง เราว่า...” (คืออย่างนี้ อิลิสเคยเรียนอะไรหลายอย่างทำนองนี้มาจากวิชาต่างๆ ในห้องเรียน ถึงแม้ขณะนี้ไม่ใช่โอกาสดี *เท่าไรนัก* ที่เธอจะโอ้อวดภูมิรู้ เพราะไม่มีใครคอยอยู่แถวนั้นให้ได้ยิน แต่แค่ได้พูดออกมาก็ถือเป็นการทบทวนบทเรียนที่ดีแล้ว) “-ใช่ น่าจะไกลเท่านั้นละ - แต่เอ...สงสัยจังว่าเราตกลงมาถึงละติจูดหรือลองจิจูดที่เท่าไร” (อิลิสไม่รู้เลยสักนิดว่าละติจูดหรือลองจิจูดคืออะไร แต่เธอคิดว่าเป็นคำที่พูดแล้วดูอลังการดี)

ไม่นานอิลิสก็เริ่มพูดอีกว่า “ไม่รู้เราจะตก *ทะลุผ่าน* โลกไปเลยรีเปล่า! คงตกนำดูถ้าหล่นพรวดลงไปกลางฝูงคนที่กำลังเดินหัวทิ่มพื้นอยู่! คงจะเป็นปรีภักษ์กันนำดูเขียวละ เราว่า-” (อิลิสดีใจพอสมควรที่ครั้งนี้แถวนั้น *ไม่มี* ใครได้ยินเธอพูด เพราะเธอไม่น่าจะใช้คำที่ถูกต้องนัก) “-แต่เราต้องถามพวกเขาว่าประเทศนี้ชื่ออะไร ขอประทานโทษค่ะ

คุณผู้หญิง ที่นี่คือประเทศนิวซีแลนด์หรือออสเตรเลียคะ” (อลิศพยายามถอนสายบัวไปด้วยขณะที่พูด – ลองนึกภาพว่าทำท่าถอนสายบัวทั้งที่กำลังร่วงอยู่กลางอากาศสิ! ถ้าเป็นหนูคิดว่าจะทำได้ไหม) “หล่อนจะต้องคิดว่าเราเป็นเด็กผู้หญิงที่ไม่รู้เรื่องราวอะไรเลยถึงได้ถาม! ไม่เอาดีกว่า ถามไปไม่ดีหรอก บางทีเราอาจจะเห็นชื่อประเทศเขียนไว้ตรงไหนสักแห่ง”

ร่วงลงไป ลงไป ลงไป ในเมื่อไม่มีอะไรอย่างอื่นให้ทำ อลิศจึงเริ่มพูดอีก “คืนนี้ไดนาห์ต้องคิดถึงเราแน่เลย เราว่า” (ไดนาห์คือแม่ว) “หวังว่าพวกเขาคงไม่ลืมเอานมใส่จานรองถ้วยชาให้มันตอนเวลาน้ำชานะ ไดนาห์ที่รัก! อยากให้เจ้าลงมาอยู่ข้างล่างนี้ด้วยจัง! แต่ฉันเกรงว่าในอากาศไม่มีหนูให้จับนะสิ แต่เจ้าจับค้างคาวได้นะ มันก็คล้ายหนูนั่นละ แต่เอ...แมวกินค้างคาวรีเปล่า! ชักสงสัยแล้วสิ” ถึงตรงนี้อลิศชักจะเริ่มง่วงสะลึมสะลือ เธอจึงพูดกับตัวเองแบบคนกำลังเคลิ้มจนจะหลับว่า “แมวกินค้างคาวมัย แมวกินค้างคาวมัย” บางครั้งก็พูดเป็น “ค้างคาวกินแมวมัย” เพราะในเมื่ออลิศตอบไม่ได้ทั้งสองคำถาม จะเอาคำไหนขึ้นก่อนจึงไม่สำคัญ อลิศรู้สึกตัวที่กำลังโงกหลับ และเพิ่งเริ่มฝันว่าเธอกำลังเดินจงมืออยู่กับไดนาห์ พลาญพูดกับมันอย่างคาดคั้นว่า “ไหนไดนาห์ บอกฉันมาตามตรง เจ้าเคยกินค้างคาวรีเปล่า” พริบตานั่นเอง ตั๊ป! ตั๊ป! อลิศร่วงตกลงไปบนกิ่งไม้กับใบไม้แห่งกองหนึ่ง แล้วการร่วงหล่นก็ยุติ

อลิศไม่เจ็บตรงไหนเลยแม้แต่น้อย จึงกระโดดขึ้นยืนทันที เธอเหวี่ยงหน้าแข้งขึ้นไปดูข้างบน แต่เหนือศีรษะมีแต่ความมืดมิด ข้างหน้าอลิศมีทางเดินยาวเหยียดสายหนึ่งทอดอยู่ เธอยังเห็นกระต่ายขาวกำลังเดินจ้ำอ้าวไปตามทางอยู่ไวกๆ จะมัวโง้งโง้งเสียเวลาไม่ได้

อภิสทอณณณณณณณณณไปทันทัน จันทันได้นันทันณณณณณณณณณณณณณ
ตรงทันทันณณ “อโย หู อโย นหนณณณณณ ทันทันถึงสายนันทันณณณ!”
อภิสทอณณ
ไม่เห็นกระต่ายอยู่ตรงไหนเลย อภิสทอณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณ
เพดานตันทันหนึ่ง สว่างไสวด้วยตะเกียงณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณ
หลังคา

มีประตุนหลายบานเรียงรายอยู่รอบห้องณณณณณณณณณ แต่ทุกบานล้วน
ปิดล็อกหมด เมื่ออภิสทอณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณ
ทุกบานแล้ว ก็เดินกลับไปกลางห้องอย่างเงื่องหงอย ครุ่นคิดสงสัยว่า
เธอจะออกไปข้างนอกอีกได้อย่างไร

จู่ๆอภิสทอณณ
ตลอดทั้งตัว บนโต๊ะไม่มีอะไรวางอยู่เลยนอกจากลูกกุญแจขนาดเล็กจั่ว
สีทองดอกหนึ่ง ความคิดแวบแรก อภิสทอณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณ
ไขประตูบานใดบานหนึ่งในห้องณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณ
ใหญ่เกินไป ลูกกุญแจนั้นก็เล็กจั่วเกินไป แต่ไม่ว่าจะเป็นเพราะอะไร
ลูกกุญแจนั้นก็ไมอาจเปิดประตูบานใดได้เลยสักบาน แต่ทว่าพอได้
เดินวนดูเป็นรอบที่สอง อภิสทอณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณณ
สังเกตเห็น ข้างหลังม่านนั้นมีประตูบานเล็กบานหนึ่งสูงแค่ประมาณ
สิบห้านิ้ว อภิสทอณณ
จนเนื้อเต้นเพราะมันเลียบเข้าได้พอดีปะ๊ะ!

อลิสเปิดประตูลแล้วเห็นว่าข้างในเป็นทางเดินสายเล็กสายหนึ่ง กว้างแค่ประมาณรูหนูเท่านั้นเอง อลิสคุกเข่าลงไล่สายตามองไปจนสุดทาง ก็เห็นสวนสวยงามตระการตาสดชื่นน่ารักที่สุดที่เคยเห็น อลิสปรารถนา อยากออกจากห้องโถงดำมืดแห่งนั้นไปเดินเล่นเตร็ดเตร่ชมแปลง ดอกไม้สีสว่างสดใสกับน้ำพุเย็นฉ่ำในสวน แต่ว่าแค่จะเอาหัวมุดผ่าน ประตูเข้าไปอลิสก็ยังไม่ไหว “ต่อให้หัวเรามุดผ่านไปได้” อลิส ผู้นำสงสัยคิด “ก็ไม่ค่อยมีประโยชน์เท่าไรถ้าไม่มีไหล่ไปด้วย โอ้ย อยากหุดตัวให้สั้นได้เหมือนกล่องโทรทัศน์จัง! เราว่าเราน่าจะทำได้ ถ้ารู้ว่าต้องเริ่มยังไง” นั่นเป็นเพราะว่าช่วงนี้เกิดเรื่องพิลึกกึกกือขึ้น มากมาย จนอลิสเริ่มคิดว่าคงมีน้อยเรื่องมากที่เป็นไปไม่ได้

ดูเหมือนว่าการแกว่รอยู่แถวประตูบานเล็กนั้นจะไม่มีประโยชน์
เท่าไร อลิสจึงเดินกลับไปใต้โต๊ะ แก้ว หวังไว้นิดหน่อยว่าอาจจะเจอ
ลูกกุญแจอีกสักดอกวางอยู่
หรือไม่ก็อาจจะเจอตาราวาด้วย
หลักการหัดตัวคนให้สั้นเหมือน
กลิ้งโทรทัศน์ก็ได้ คราวนี้
อลิสพบขวดเล็กใบหนึ่งวางอยู่
บนโต๊ะ (“เมื่อคืนนี้มันไม่ได้วาง
อยู่แน่ๆ” อลิสพูด) ตรง
คอขวดมีป้ายกระดาษคล้องไว้
เขียนคำว่า “ดื่มฉัน” ด้วยอักษร
ตัวใหญ่หนอย่างสวยงาม

การที่มันเขียนไว้ว่า
“ดื่มฉัน” ก็ดีอยู่หรอก แต่
แม่หนูอลิสผู้ฉลาดรอบคอบ
จะไม่รีบร้อนทำแบบนั้น “ไม่
เราต้องตรวจดูให้ดีกว่าก่อน” อลิสพูด “ว่ามีคำว่า ‘ยาพิษ’ เขียนไว้รีเปล่า”
เพราะอลิสเคยอ่านเรื่องเล่าสนุกสนานหลายเรื่อง เกี่ยวกับเด็กที่ถูก
ไฟเผาแล้วถูกสัตว์ป่าดุร้ายเขมือบกิน และเจอเรื่องสยดสยองอย่างอื่น
ที่น่าหวาดหวั่น เพราะพวกเขา *ไม่ยอม* จากง่าย ๆ ที่เพื่อนฝูงเคยสอน
ให้จำ อย่างเช่น เหล็กเขี่ยไฟที่ร้อนแดงจะลวกมือถ้าเราถือไว้นานเกินไป
และถ้ามีดบาดมือลึก *มาก* เลือดมักจะไหล อลิสไม่เคยลืมว่า ถ้า
ชินดื่มน้ำอึกๆ จากขวดที่ติดป้ายเขียนไว้ว่า “ยาพิษ” มันต้องทำให้
พะอืดพะอมอย่างแน่นอน ไม่ช้าก็เร็ว

แต่ที่ซวดนั้น ไม่ได้เขียนว่า “ยาพิษ” อลิศจึงลองเสียงเปิดชิมดู ก็เห็นวาร์รสชาติอร่อยมาก (อันที่จริงรสชาติมันผสมปนกันหลายอย่าง เหมือนขนมทาร์ตเชอร์รี่ผสมคัสตาร์ด พายสับปะรด ไก่งวงอบ ลูกกวาด กับขนมปังปิ้งร้อนกรุ่นทาเนย) เดี่ยวเดี๋ยวอลิศจึงดื่มหมดเกลี้ยง

“รู้สึกแปลกๆ ยังไงชอบกล!” อลิศพูด “ตัวเรากำลังหดสั้นเหมือนนกปล่อยโทรทรรศน์แน่”

ซึ่งก็เป็นเช่นนั้นจริง ตอนนี้อลิศตัวสูงเพียเงแค่สิบนิ้วเท่านั้น แม่หนูน้อยหน้าขึ้นตาบานเมื่อคิดว่าตอนนี้เธอมีขนาดตัวพอเหมาะจะลอดผ่านประตูบานเล็กเข้าไปสู่สวนสวยงามแห่งนั้นแล้ว แต่ที่แรกอลิศรอคอยสองสามนาทีก่อนเพื่อดูว่าตัวเธอจะหดเล็กลงอีกไหม ซึ่งอลิศกังวลใจนิดหน่อย “เพราะมันอาจจบลงที่” เธอพูดกับตัวเอง “ตัวเราหดจนหายวับไปเหมือนกับเปลวเทียนก็ได้ อยากรู้จริงว่าถึงตอนนั้นเราจะเป็นยังไง” แล้วอลิศก็พยายามจินตนาการว่าเปลวเทียนเป็นอย่างไรต่อไป หลังจากเทียนถูกเป่าดับลง เพราะอลิศจำไม่ได้ว่าเธอเคยเห็นอะไรแบบนี้

ผ่านไปอีดีใจหนึ่ง เมื่อเห็นว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้นอีกแล้ว อลิศจึงตัดสินใจเข้าไปในสวนแห่งนั้นทันที แต่อัจฉาบางส่วนสารอลิศยังนึก! เพราะเมื่อเดินไปถึงประตู อลิศก็เพิ่งรู้ว่าตัวลิมหยิบลูกกุญแจดอกจิว นั่นมาด้วย พอเดินกลับไปเอาที่โต๊ะ ก็พบว่าเธอไม่มีทางเอื้อมมือขึ้น

ไปหยิบถึง อภิสทอองผ่านกระจกเห็นลูกกุญแจวางอยู่อย่างถนัดชัดเจน จึงพยายามปีนขาโต๊ะข้างหนึ่งขึ้นไปอย่างสุดกำลัง แต่ว่ามันลื่นเกินไป เมื่อพยายามลองแล้วลองอีกจนเหน็ดเหนื่อย แม่หนูอภิสผู้นำสงสาร ก็นั่งลงร้องไห้

“ไม่เอา ร้องไห้แบบนี้ไม่เห็นมีประโยชน์เลย!” อภิสพูดกับตัวเอง เสียงค่อนข้างดุ “ฉันขอสั่งให้เลิกทำเดี๋ยวนี้!” ปกติอภิสจะให้คำแนะนำที่ดีมากแก่ตัวเอง (แม้เธอแทบไม่เคยทำตามเลยสักอย่าง) และบางครั้ง อภิสก็ตำหนิตัวเองอย่างรุนแรงเพื่อเรียกน้ำตาให้รี้นขึ้นมาคลอตามีอยู่หนหนึ่งอภิสจำได้ว่าพยายามเอามือตบบ้องหูตัวเองเพราะเธอเล่นโก่งตอนที่กำลังเล่นโครเกต์ ซึ่งอภิสเล่นแข่งกับตัวเอง แม่หนูซี้สลับคนนี้ชอบเล่นสมมติเป็นคนสองคนเอามากๆ “แต่ตอนนี้ไม่มีประโยชน์” อภิสผู้นำสงสารคิด “ที่จะสมมติเป็นคนสองคน! แหม ก็ตัวเราหัดจ้จนเหลือแทบไม่พอจะเป็นคนดี ๆ ที่น่านับถือ สักคนด้วยซ้ำ!”

ครู่ต่อมา อภิสกวาดตาไปเห็นกล่องแก้วใบเล็กใบหนึ่งวางอยู่ใต้โต๊ะ จึงเปิดดู ก็เห็นเป็นขนมเค้กชิ้นเล็กกระจุยหลิวชิ้นหนึ่ง มีคำว่า “กินฉัน” เป็นตัวอักษรลูกเกดเรียงกันอย่างสวยงาม “นั่นเราจะกิน” อภิสพูด “ถ้ามันทำให้ตัวใหญ่ขึ้น เราจะเอื้อมมือถึงลูกกุญแจ ถ้ามันทำให้ตัวเล็กลงไปอีก เราก็จะคลานลอดใต้ประตูได้ จะแบบไหนเราก็เข้าไปในส่วนนั้นได้ทั้งนั้น จะเป็นอย่างไรหนะเราก็ไม่สน!”

อภิสกัดขนมกินนิดหนึ่ง แล้วพูดกับตัวเองอย่างกังวลว่า “แบบไหน แบบไหน” เธอชูแขนข้างหนึ่งไว้เหนือศีรษะ เพื่อจะได้รู้สึกชัดเจนว่ามันงอกยาวขึ้นหรือหดสั้นลงกันแน่ แต่อภิสก็ต้องประหลาดใจมาก ที่เห็นว่าเธอยังคงมีขนาดตัวเท่าเดิม ก็แน่ละ เวลาเธอกินขนมเค้กมันก็

เป็นแบบนี้ทุกที เพียงแต่อริศวาดหวังไว้มากกว่าจะต้องมีแต่เรื่องเกิน
ปกติธรรมดาเกิดขึ้น ชีวิตจึงดูช่างอัปมงคลหิมเทาและโง่งมยิ่งนัก
ที่มันดำเนินไปอย่างปกติธรรมดา

ดังนั้นอริศจึงกินต่อ ไม่นานขนมเค้กก็หมดขึ้น

* * * * *

กดลอจอ่าน